

veel twist en rusie maakt, daar ook niet aan verwant zijn? De woordvorm in *hommels* en *hagels* is de zelfde als in *ijlings*, *ruggelings*, *averegts*, enz. *Hommels* kan het best verklaard worden uit het oud-Friesche *homelia*, vernielen, uitscheuren, b. v. den baard, iemand de kleederen van het lijf scheuren in eene vechtpartij, enz.

Hompe, een zeer groot stuk, vleesch, brood, spek, b. v. In die beteekenis vinden wij ook dit woord bij Kiliaan. *Hompen* geeft Kiliaan op in den zin van de uiterste deelen ergens van afsnijden.

Hompe, kreupel, *lomp*, aan het eene been trekkend, gaan. *Hompe in lompe*, zulk eenen gang hebben, wegens eene wonde aan het been, of om eenige andere oorzaak. In het Schotsch is *to hamp*, stotteren, stameren, in de spraak. *Stompe* gebruiken wij ook zoo in *in hompele-stomp*, iemand, die zoodanigen gang heeft. *Stompe* is het Engelsche *to stumble*, een trippelenden gang hebben: zoo als wij *trippelje in hippelje* ook bezigen. *Stumble* is de frequentative vorm van *stompe*, gelijk wij ook den frequentativen vorm, *hompelje*, van *hompe* gebruiken. Ons *lompe* is in het Engelsch *to limp*, eenen lammen gang hebben.

Homp is een stoot, b. v. met den elleboog, een in beteekenis met *pomp* en *stomp*. *Hij joech him in tige homp in stomp*, hij gaf hem een zwaren stoot.

Honk, in *tik in honk bortje*, of ook wel *krijbortje*, een kinderspel, elders, meen ik, *krijgertje spelen* genoemd. Men heeft dan een kind, hetwelk de andere naar een zeker en bepaald doel, b. v., wel eens in het vroegere, de kerkedeur, moet naloopen, om er een uit te krijgen en een tik te geven, voordat dit *honk* bereikt en aangeroerd heeft. Zulk een overmeesterd en getikt kind moet dan de opvolger van het vroegere, in het naloopen en *krijgen*, vatten, van een uit den hoop, worden. Zoo lang dit niet gelukt, blijft de vervolger aan. *Honk* is hier huis,

vergelijk het later volgende *hulke*: zoo zegt men nog: *hij is bij honk*, als iemand bij huis is. Dit kinderspel is mogelijk nog eene flauwe voorstelling en navolging van de roof- en strooptogten onzer vaders, die voor hen ook een spel waren. Hunne krijgsvruchtige levenswijze zien wij hierin nabootsen, en wel zoo, dat huis en kerk als veilige en heilige schuilplaatsen daarin voorgesteld en geëerbiedigd worden door de vervolgers, wanneer de vervolgte zijne woning, of de geheiligde verblijfplaats van God, bereikt heeft.

De kinderspelen verdienen veel meer onderzoek en onpartijdiger beoordeeling, dan hen tot hiertoe in ons land te beurte vielen.

Honke, eene benaming van teederheid waarmede men een meisje aanspreekt: *mijn honke* is zoo ten naasten bij het zelfde als mijn hartje. In het Schotsch is *hyne*, een persoon, een jong mensch; in het Deensch is *hun* het vrouwl. voornaamw. zij; in het Zweedsch is *hona* het wijfje der dieren. De verkleinende vorm in *honke* drukt, zoo als meermalen, liefkozing uit.

Hontum, in de spreekwijze, *it is in hontum in ein*, het het is een zeer lang end, van een weg, of pad, gesproken. Ik houd het er voor, dat *hontum* zooveel als honds, gelijk een hond, beteekent: de woordvorm is dan de zelfde als in *hansum*, ligt in de behandeling, *broeksum*, dat zich gemakkelijk laat gebruiken, *streksum*, dat lang strekt, of dient, *saadsum*, voedszaam eten, en vele andere meer. *Hoene*, hond, is een scheldwoord, zoowel in het Friesch als in andere taaltakken van den Germaanschen stam. *Sa gierich as in hoene*, zoo gierig als een hond. *Ondogense hont*, datste biste! zegt men tegen een jonge, als hij iets ondeugends heeft uitgevoerd; ondeugende hond, dat gij zijt! *Hoene* is zooveel als er woest toegaan, met vechten en slaan, onder anderen: *it sil der for him hoene*, het zal daar voor hem op zijn honds doorgaan, hij zal daar een

*

pak slagen opdoen. Als een spreekwoord zegt men bij ons wel: *it komt fen it hoenne-winskjen net, datte keallen stearre*, het komt niet van het wenschen der honden, dat de kalvers sterven; waarvan de zin is: het hangt niet van de wenschen der afgunstigen, of der gierigaards, af, dat de onnoozelen in het ongeluk storten, ter verrijking van de eersten. Sterven de kalvers, dan kunnen de honden zooveel te overvloediger *soepe*, karnemelk, der kalveren voedsel, te drinken krijgen.

De oorsprong van deze toepassing van de woorden *hoen*, *hontum* enz., op zoodanige slechte menschen en lange wegen, is te vinden in de rol, welke de honden in het bijgeloof onzer heidensche voorvaderen speelden. Het moge onzeker zijn, welke die rol bepaaldelijk was, buiten de opgegevene spreekwijze echter, pleit ook het nog levend bijgeloof, dat het blaffen van honden onder de voorteekenen van iemands dood behoort, er voor, dat deze dieren in de mythologie onzer vaderen hunne plaats besloegen.

Door de invoering van het Christendom alhier en zijne vermenging met het Heidendom, kwam nu dit tegenwoordig trouwe huisdier in dien kwaden reuk. En de vereeniging van de denkbelden hond en duivel, zoo als in helhond, hechte verder zoo zeer natuurlijk aan het begrip van hond, de voorstelling van iets, dat slecht, zeer lang en ook zeer lomp is, b. v. *hij waard der tige hoensk bejegenen*, hij werd daar zeer honds behandeld, of eigenlijk, men sprak hem hoogst onbescheiden toe: *bejegenjen* is toch bij ons zoo veel als iemand bescheid geven, goed of kwaad, *goe of quea*.

Laat mij ten slotte er nog dit eene proefje van heidensch-christelijk bijgeloof, van den hond ontleend, en dat nog onder ons en ook elders bestaat, bijvoegen. Men gelooft, dat het haar van een hond, die iemand gebeten heeft, tot asch verbrand en op de wonde gelegd, deze geneest.

Van daar het rijmpje:

Het haar van den houd
Geneest de wond.

Hoofbledden, hoefbladen, *tussilago*. Een onkruid, zoo misschien genaamd om den vorm zijner groote ronde bladen, die eenigzins op het onderste eenes paardenhoefs gelijkst.

Horje, hooren, in het gebruik zoo hooren, dat men aan hetgene men hoort, gehoorzaamt. *Harkje* is in het gebruik, luisteren, *héere*, of *hearre*, ook nog wel eens *hertse*, het gewone hooren; en *horje*, zoo als opgegeven is: zoo zegt men: *hor ris*, hoor eens hier; *hij wol net nei him horje*, hij wil niet naar hem hooren.

Horwal, in de Biermen, bij ons *slatwal*, de modder, welke uit de sloten gegraven, op den wal geworpen en later over het land gereden wordt. Deze modder heet om zijne kleur *blauwmodder*, blaauwe modder, in tegenstelling van *swarte modder*, zwarte, of teelaarde. Men zegt van iemand, die begraven is: *hij is ynne swarte modder*, hij is begraven, waardoor tevens eene toespeling gemaakt wordt op de donkerheid des grafs. *Oerhorje* is in de genoemde streek, bij Harlingen, zooveel als dien modder over de einden van het land smijten. *Hor* is hier de wortel, een met *oer*, in het Friesch *reade knip*, roode knipaarde.

Hôte, *hôtstien*, ook wel *wette*, *wetstien*, eene soort van grijsachtig, smalle, steen, welke men bezigt, om *de seine*, de zeissen, en *sichte*, een kleinere zeissen, en zoo verder, er mede aan te zetten, of te scherpen. Wanneer men weet, hoe de Engelschen hun *whet*, wetten, uitspreken, namenlijk ten naasten bij als *hoeët*, dan kan men het begrijpen, hoe *hôte* en *wette* een en het zelfde woord kunnen zijn. *Wetten* is bij ons ook in gebruik in de beteekenis van lang, met die beweging, als of men over de sloot

springen zoude, er voor te blijven staan, omdat men er niet over durft. *Wat stieste der te wetten?* wat staat gij daar, wel heen en weêr bewegende, te dralen, roept zoo de eene jonge den andere toe, als zij *oan 't sleatje springen binne*, of zich vermaken met over de sloten te springen.

Huf, slagen; *huf krije*, slagen krijgen. *Hufje*, slaan: *ir op hufje*, er op slaan. Jamieson geeft in zijn *Dictionary hufud* op in de beteekenis van *a stroke on the head*, een slag op het hoofd. Ook wij gebruiken *strike* in den zin van slaan.

Hulde, gunst, genegenheid, vriendschap. *De hulde yn-hawwe bij immen*, de genegenheid van iemand inhebben, bezitten. Zoo ook *de hulde opsisse*, (iemand) de vriendschap opzeggen, of die afbreken: verder *de hulde yn-hâde*, de genegenheid inhouden, zich daarin staande houden. Ter verklaring van dit woord, vergelijkte men de spreekwijze: *houw in trouw wese*, waarin *houw*, vasthoudend, in een overdragtigen zin, verwant is aan ons *hulde*. *Hilden*, *holden*, *houden*, in de beteekenis van *folle fen immen hâde*, veel van iemand houden, of met hem op hebben, zullen wel de bron zijn, waaruit *hulde* is voortgekomen.

Hulke, eene woning van eene slechtere soort. *Hulk*, een soort van schip: *de lands hulk*, een soort van oorlogschip, dat voor de omwenteling van 1795 tot wachtschip, of wadlegger, diende, en op de Wadden in de lucht gevlogen is. In het oud-Zweedsch is *holk* een schip, tot vervoer van goederen gebruikt, *holka*, hol maken, uithollen; *houk* is in het Schotsch een groot schip.

Hulp, eene waterlossing. Zoo hebben wij in Westdongeradeel onder anderen *de âde hulp*, de oude waterlossing. In het Angelsaksisch is *holc* een ader, zoo als wij ook nog *de mone-ier*, zeggen, de molen-ader, of het water, dat onmiddelijk in den bak, of kom van den watermolen loopt: *holk* is in den zelfden taaltak eene gracht, ook een holte.

Hummelînch, *hummel*, *hummeltje*, een schraal, achterlijk, kind of jong van een dier. *Hummel*, als bijvoegelijk naamwoord, achterlijk, teer, door ziekte, of andere oorzaken. In het Schotsch is *hummel* een dier, dat zijne hoornen mist. Wij hebben ook in de beteekenis van *hummelînch* het woord *skroetje*, een mager en ziekelijk kind, ook wel een lam. Jamieson geeft als Schotsch op het woord *skrae*, een mager en teeder persoon. De grondbeteekenis van *hummel*, enz., zal wel die van verminkt zijn, van het oud-Friesche *homelia*, dat ook verminken beteekent, waarvan wij nog een overblijfsel hebben in het zamengestelde werkwoord *behimmeltje*, *immen*, iemand met een dragt slagen, ook wel met snijden, mishandelen, waaruit zoo ligt verminking volgt. *Skroetje* mag wel oorspronkelijk een kleine en kwade elf, of huisgeest, zijn. Men vergelijkte Grimm, *Deutsche mythologie*, Seite 270, 271. In het Angelsaksisch is *scritta*, Engelsch *scrat*, eene hermaphrodyt: in het IJslandsch is *skratte*, of *skratti*, een kwade geest. De overgang der beteekenis in het woord *skroetje* van die van eenen kwaden huisgeest tot die van een teeder, sukkelend, kind kunnen wij verklaren uit het geloof onzer heidensche vaders, dat zoodanig kind door eenen dergelijken huisgeest bezeten, of in dien ziekelijken toestand gebragt was, en gehouden werd. Op zulk eene, voor ons bijgevoegde wijze verklaarden zij toch den oorsprong der ziekten in het algemeen, en kozen, in overeenstemming met die verklaring, hunne geneesmiddelen. Veel te weinig wordt dit door hen, die over de vroegere tijden, de menschen, die daarin leefden, en hunne denkbeelden, gewoonten en zeden, schrijven en oordeelen, in het oog gehouden.

Huuchje (*in*), een schraal, ongewoon klein en achterlijk kind, persoon; een dus in beteekenis met *hummel*, *hummeltje*. *Huuchje* is mij in zijnen oorsprong donker. Men

zoude de gissing kunnen wagen, dat het verwant is aan het Angelsaksische *hugu*, een weinig: of anders zoude men het kunnen ophelderen door het Angelsaksische *heg* in *hegtys*, eene tooverheks, *hœges*, het zelfde, en ons *huich*, in huichelaar, guichelaar, bedrieger, in den zin van toovenaar: zoodat *huuchje*, een betooverd, door tooverij achterlijk kind, zoude zijn.

Huul, de buitenste peulen van zekere vruchten, vooral van het koolzaad. Van boonen, erwten en andere peulvruchten, noemen wij die peulen *schülen*, schillen. *Huul* is verwant aan *hullen*, bedekken, *hulle*, hoofddekseel, in het oud-Nederduitsch.

Huusje, laten huizen, doen timmeren, of bouwen, bij ons, en niet, zoo als in het Nederduitsch, huizen, wonen. *Huusk*, veel in huis zich ophoudende, aan huis als gebonden. Ook *hij is der tige*, *wakker*, *huusk*, hij komt daar zeer veel, is er, als het ware, te huis, zoo eigen, als of het in zijn huis was.

Huutje, het bouwland in den herfst omploegen en het dan in het voorjaar, zonder het op nieuw te ploegen, bezaaijen, met het alleen te beëggen. Welke is nu de grondbetekenis van dit woord? Waarschijnlijk wel die van iets in der haast en zoo slordig doen, hier het land bearbeiden, met er alleen de vrucht in den herfst af te halen en het dan zoo liggen te laten. Zulk *huutjen* mag in vroeger tijd, toen de landbouw hier in zijne geboorte was, wel een bewijs van slof- en slordigheid geweest zijn. Later, bij meerdere ontwikkeling van dat bedrijf, leerde men het inzien, dat die handelwijze ook wel eens, op zekere gronden, en bij dit of dat weder, nuttig konde zijn. *Hudern* is in Beijeren iets met spoed en dus op eene gebrekkige wijze doen, ook in een zeker gedeelte van dat land, het gras met den wortel uit den akker scheuren en er de aarde afschudden: *aushudern*, een stuk land van het on-

kruid zuiveren. *To huddle* is in het Engelsch ook met geweld eenig stuk werk verrigten. Kiliaan heeft *hoetelen* in de beteekenis van iets met traagheid, slofheid, op eene gebrekkige wijze, doen: *hoeteler* is bij hem een onbekwaam man in zijn bedrijf, een ongeschikt werkmans, ook een nietswaardig mensch. Weet iemand van *huutjen* eene betere verklaring te geven, zulks zal mij aangenaam zijn.

Hymje, zeer snel uit- en inademen, zoo wel wegens vermoeidheid, als uit aamborstigheid. Kiliaan geeft *himen* en *himen* in de zelfde beteekenis, als Saksisch op. *Hijgen* is het algemeen Nederlandsche woord voor ons *hymje*, die beide echter door lettervervorming uit een wortel zijn opgeschoten; welke wortel gevonden wordt in de eerste lettergreep van het zoo even genoemde aamborstigheid *aam*: *ame* en *aamje*, adem en ademen, zijn nog niet geheel in het Friesch uitgestorven.

Hynke, paardtje: in den verkleinenden vorm van *hynst*, paard, in het vroegere, en niet enkel zoo als nu bij ons hengst. In het volgende kinderdeuntje treft men *hynke* aan:

Hoai, hoai, hynke!
Nei Ljouwirt om in schynke,
Nei Snits om in wite brea,
Dan jeie wij al uus hoai, hoai, hynkes dea,
Op ien san lytsen poaiman nei; (of, op ien nei, op twa nei)
Der jeie wij dan fier mei wei,
Fen Ljouwirt oaf nei Tzjom,
In dan keer' wij weerom.

Dat is:

Voort, voort, paardtje!
 Naar Leenwarden om een ham (te halen, of te koopen),
 Naar Sneek om een wit brood,
 Dan jagen wij alle onze snel (lopende) paardjes dood,
 Op een zoo klein veulentje na (of, op een na, op twee na.);
 Daar jagen wij dan ver met weg,
 Van Leenwarden af naar Tjum,
 En dan keer' wij weerom.

Dit kinderdeuntje, wiens geest en doel voor mij over het geheel donker zijn, wordt door vader of moeder met het kind op de knie, die op en neder bewogen wordt, om de beweging van een loopend paard na te bootsen, gezongen. Het staat echter bij mij vast, dat het ontleend is uit de vroegere levenswijze en maatschappelijken toestand onzer vaderen, en daarin zijne geheele verklaring vindt. Ik kan echter die verklaring niet geven, en vestig dus de aandacht van hen hierop, die onzer vaderen manier van leven, beter dan ik, tot in de geringste huishoudelijke bijzonderheden kennen. Alleen geef ik eene bloote opheldering van een en ander woord, dat hier voorkomt, en een eigenaardigen vorm heeft.

Hoai, voort! snel! kan verwant zijn aan het Beijersche *hâuen*, snel loopen, zich hard bewegen. *Hau*, *Schimmel*, *hau!* loop, schimmel loop! hoorde Schmeller eens bij eene harddraverij een landman roepen, die gewed had, dat dit paard den prijs zoude winnen. Het verschil der klinkers in *hoai* en *hau* is niet grooter dan in ons *kooien* en het Nederlandsche *kaauwen*. *Hui!* *hui!* roept men bij ons nog wel menschen en dieren toe, om ze van eene plaats te verdrijven, welke wij door willen gaan, of rijden.

Hynke is een verkleinende vorm, gelijk gezegd is, zoo als *fanke* van *faam*, meid, maagd, *kouke* van *kou*, *schiepke* van *schiep*, enz., welke nog alle tot *hynke* toe, meen ik, in de kinderspraak, bij ons leven.

Schynke is als woordvorm een met *schonk*, Schotsch *schank*, been; maar in de toegepaste beteekenis *ham*, het been boven de knie tot de heup, de dij met haar vleesch en verdere bekleeding, zoo als ons *schonk* het been is met zijne bekleedsels van de knie tot den voet, als men op de toepassing van dien vorm ziet. Het Nederlandsche *schenkel*, scheenbeen, en het Hoogduitsche *Schinken*, ons Friesch

schinke, *schynke*, het dijbeen, de dij, de ham, maken dit nog duidelijker.

Wite brea, brood, dat gemaakt is van *wytnoat*, wit graan, in onderscheiding van *roggen-brea*, brood uit rogge gemaakt, en, zoo als men weet, van eene donker bruine kleur, van de Franschen daarom *du pain noir*, zwart brood, geheeten. *Wytnoat* is in het gebruik alle wit graan, in onderscheiding van boonen en erwten: *wite brea* bezigt men thans meer bepaald voor weiten brood, gelijk weit, bij ons *weet* uitgesproken, het Nederlandsche *tarwe*, ook verwant is aan *wyt*, wit, zoo als blijkt uit het Hoogduitsche *weiss*, het zelfde, ons *witten*, of *wite*, *boalle*, bolle, rond brood, van weit. Om de bijzondere witheid van het meel zal men de tarwe dus *weet*, weit, in het Hoogduitsch *Weitzen*, genoemd hebben, nadat zij hier in gebruik gekomen was; ofschoon het tevens waar kan zijn, dat onze voorouders vroeger ook wel brood van haver- en garstemeel gebruikt hebben. *Heal in heale boalle*, half en half rond brood, is half uit weiten- half uit roggenmeel zamengesteld. Men vergunne mij hier nog op te merken, dat wij in het kruis, gemaakt over *de kruuske-boallen*, ronde brooden met een kruis er op den bovenkant over, nog een overblijfsel aantreffen van het godsdienstig geloof onzer vaderen, om door dat gewijd teeken dit brood te heiligen, en zoo het gebruik van dit voedsel, bij meer plegtige gelegenheden, met de godsdienst te verbinden. Even als wij daarvan ook, hoewel flauwer, sporen vinden in de voorletters van hun naam, door de bakkers nu nog boven op de roggenbrooden ingedrukt, waarvoor vroeger een kruis, of ander heilig teeken, ter wijding van het brood, zal gebezigd zijn geworden.

Poaiman, veulentje: *poike* is het zelfde. Met *poai! poai!* roept men een veulen tot zich. *Poaiman* zal, én in oorsprong én in vorm, wel een zijn met ons *boekeman*, jonge,

Engelsch *boy*, ook bij ons nog gebruikelijk in de spreekwijze: *boai is baas*, het kind is meester, de ouders en de ouden staan onder de kinders en de jongeren. *Boai, poai, boeke*, kan men misschien verklaren uit den Sanskritschen wortel *bhu*, Grieksch *ΦΥΕΙΝ*, telen, wassen, of ontstaan, geboren worden, enz.: *boai*, enz., is dan zoo veel als het geteelde, geborene kind. Ik erken het, dat deze verklaring uit de verte gehaald is, maar ik kon nader bij geene vinden. Kan iemand dit, dan merke hij de hier gegevene als vervallen aan.

In het zamengestelde *boekeman* en *poaiman* zal *man* wel het gewone *man* zijn, in eene min of meer vleijende en streelende beteekenis, zoo als moeders ook *mantje* en *kereltje* tegen hare kinderen gebruiken. Men bedenke hierbij, in welke hooge achting het paard als strijdros eens bij onze heidensche voorouders stond, om het geheele kinder-deuntje te beter te verstaan.

Hynste-blom, paardebloem, *taraxacum*. Mogelijk is deze plant zoo genaamd, omdat de paarden haar niet gaarne, of in het geheel niet, eten.

Hynstich, blijken dragende, dat er paarden in geweest zijn. Aldus wordt een stuk greid- of weidland genoemd, waar men vele plekken, welig met gras- en andere planten begroeid, aantreft, op welke de paarden hunne uitwerpselen hebben laten vallen, en daarom die planten lieten staan.

Hysbien (It) is in de varkens, zoover ik dit uit den mond van slagters heb kunnen opmaken, zooveel als het heupbeen, waarvan er twee, naar men mij berigt, in elk varken gevonden worden. Waarom wordt in dit zamengesteld woord *bien*, been, en niet *bonke* gebezigd? Men gebruikt anders bij ons meer *bonke* dan *bien*, hoezeer dit laatste even goed Friesch, en misschien even oud is als *bonke*. Ligt de reden daarvan ook in het eerste lid der

zamenstelling *hys*, wegens de assimilatie der klanken, *y* en *ie*? Of bestaat hier eene andere reden voor? Ik beslis niet. Wat is hier verder de afleiding en beteekenis van *hys*? Staan de Angelsaksische woorden, *hyse*, man, *hyse-cild*, mannelijk kind, *hyssa*, *hysse*, ook man en een jongeling, wiens stem, bij zijn overgang in de manbaarheid, grof en zwaar is, met ons *hys* in verwantschap? Zoude dan *hysbien* ook het been der manbaarheid, dat met het werk der voortteling in naauwe betrekking staat, kunnen beteekenen?

Hyse, uitvoeren, doen, zoo als iets opheffen, dragen, trekken, optrekken, ophalen, b. v. een gewigt, enz. Ook overdragtig, in den zin van ergens doorkomen. Zoo zegt men van een zieke: *hy sil it wol hyse*, hij zal de ziekte wel te boven komen; *it net hyse kinne*, in de ziekte bezwijken. *Ik hys*, *hyste*, *hyst*, *hyse*.

Hysp! hiermede lokt en roept men de eenden tot zich. Ook zegt men wel *hyspen* voor *einen*, eenden. Heeft *hysp*, nu in een uitroep tot de eenden veranderd, oorspronkelijk ook de beteekenis van eend? Zoo ja, hangt dan dit ons *hysp* ook zamen met het Angelsaksisch *hase*, schor, raauw, van stem, ons *heas*; zoodat dan de eend dus naar de schorheid, heeschheid en raauwheid, harer stem zoude genoemd zijn? Natuurlijk hebben de verschillende geluiden der dieren eene voorname rol gespeeld in hunne benoeming.

Hytje, heet worden en heet maken. De werkwoorden, die eene werking uitdrukken, welke niet, en die er eene te kennen geven, welke al, op iemand, of iets, anders overgaat, duiden toch beide eene werking aan. En waar gewerkt wordt, moet toch ook iets zijn, waarop gewerkt, of wat bewerkt, wordt. *Hyt*, of *hjit*, is als bijvoegelijk naamwoord ook vurig, driftig, van aard, in zijn werk, en wordt ook wel van vurige paarden gebezigd. *Hytte*,

hjitte, *hyttens*, *hytme*, zijn bij ons de onderscheidene vormen van het zelfstandig naamwoord hitte.

Hyzje, *hizje*, *huzje*, of *huuzje*, een hond op iemand aanhitsen; ook wel den eenen jongen, of volwassenen, tot vechten, twisten, enz. aanzetten. Een klank nabootsend woord, van *hiz*, *huz* enz., ook nog bestaande in *huzza!*

(*Het vervolg hierna.*)

